

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. P.**, bytem K. 344, K. u H., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2012, č. j.

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23.7.2012, č. j. ... **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2012, č. j. ... kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně, Kontaktní pracoviště Holešov (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 11. 4. 2012, č. j. ..., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně žalobci nebyl přiznán příspěvek na mobilitu, neboť podle posudku o zdravotním stavu ze dne 8. 3. 2012 vydaného OSSZ Kroměříž v případě žalobce nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 329/2011 Sb.), ve vztahu k ust. § 9 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

zákon o sociálních službách). Podle posudku o zdravotním stavu se nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách.

Žalobce v žalobě namítá, že napadeným rozhodnutím není naplněno ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce namítá, že správní orgán se v obsahu rozhodnutí nevypořádává s odvolacími námitkami a výsledky místního šetření ze dne 21. 2. 2012. Žalobce namítá, že v rozhodnutí není uvedeno, proč Posudková komise MPSV ČR považuje výsledky sociálního šetření za liché a opírá se, bez bližšího vysvětlení jen o předchozí rozhodnutí úřadu práce a o posudek o zdravotním stavu ze dne 8. 3. 2012.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné. Závěr posudkové komise žalobce považuje za subjektivní názor členů posudkové komise, který nekoresponduje s jeho současným zdravotním stavem a předloženou odbornou lékařskou dokumentací. Žalobce namítá, že z posudkových závěrů není patrná žádná návaznost na jednotlivé podklady, a že posudková komise nevysvětluje, o jaký konkrétní podklad ten který závěr opírá. Podle názoru žalobce došlo k porušení ust. § 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, protože posudková komise nepostavila skutkový stav najisto a sama připouští určité spornosti. Žalobce je přesvědčen, že povinností posudkové komise není „důvodně dovozovat“, ale toliko prokazovat skutkový stav v takovém rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což se v daném případě nestalo. Žalobce má za to, že v případě pochybností správní orgán nesmí rozhodnout v neprospěch žadatele. Žalobce namítá, že závěry posudkové komise jsou vyvráceny předloženými odbornými neurologickými nálezy, z nichž vyplývá, že není schopen bez opory dojít více než 50 metrů, přičemž podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za schopnost zvládat základní životní potřebu mobilita považuje stav, kdy osoba je schopná se pohybovat chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním přestávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu. Vzhledem k výše uvedenému se žalobce domnívá, že dané kompetence nemá.

Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí nemá oporu v předložených odborných lékařských nálezech. Žalobce se tak domnívá, že posudková komise nepostupovala správně při zhodnocení jeho schopností zvládat úkony základních životních potřeb. Z odborných lékařských nálezů podle žalobce vyplývá, že v současné době trpí progresivní formou roztroušené sklerózy, která mu působí silné potíže v oblasti mobility. Jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu žalobce potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při zvládání úkonů základní životní potřeby mobility, má žalobce za to, že by mu měl být ve smyslu ust. § 6 – 8 a § 14 zákona č. 329/2011 Sb. přiznán příspěvek na mobilitu. Za tímto účelem žalobce žádá soud, aby jeho zdravotní stav byl znovu přezkoumán za účelem stanovení schopností zvládat úkony základní životní potřeby mobility ze strany nezávislého a nestranného subjektu.

Na základě uvedených skutkových a právních skutečností žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že nesouhlasí s námitkou, že rozhodnutím nebylo naplněno ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný uvádí, že rozhodnutí podrobně popisuje veškeré rozhodné skutečnosti a souvislosti vzniklé v rámci celého řízení. Žalovaný má za to, že v rozhodnutí jsou přehledně a chronologicky seřazeny jednotlivé úkony správního orgánu, včetně uvedení podkladů, které sloužily jako podklady pro rozhodovací činnost správních orgánů. Žalovaný dále uvádí, že v posudkovém zhodnocení je podrobně

popsán zdravotní stav žalobce, který vychází ze zjištěného zdravotního stavu PK MPSV. Žalovaný uvádí, že roztroušená skleróza je zde uvedena jako základní diagnóza, je zde uvedeno, že se jedná o progresivní formu nemoci a zároveň je zde detailně popsáno posudkové kritérium hodnocení v oblasti mobility. Žalovaný odkazuje na závěr posudkového zhodnocení, podle něhož je žalobce schopen vstávání, usedání, stoje, zaujímání polohy, pohybu krok za krokem s přestávkami na vzdálenost alespoň 200 m a že je schopen používat automobil, sporná je chůze do schodů, nicméně lze důvodně dovozovat, že s oporou horních končetin, byť pomalu a s obtížemi, je žalobce schopen vyjít či sejít jedno patro.

Pokud se týká námítky, že napadené rozhodnutí se nevypořádává s výsledky sociálního šetření, žalovaný uvádí, že přílohou žádosti o posouzení zdravotního stavu žalobce, kterou zaslala posudková komise MPSV, byl i spis Úřadu práce, tedy i se založeným sociálním šetřením ze dne 21. 2. 2012. Dále žalovaný uvádí, že v posudkovém zhodnocení jsou uvedeny podklady, kterými se posudková komise zabývala, přičemž zde jsou uvedeny výpisy zdravotních zpráv a také výpis ze sociálního šetření. Žalovaný uvádí, že žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit s podklady rozhodnutí, žalobce tak však neučinil. V této souvislosti žalovaný podotýká, že podkladem pro vydání rozhodnutí je sociální šetření a posouzení zdravotního stavu, přičemž zákon nestanoví, že některý z těchto důkazních prostředků je pro správní orgán závazný. Co se týče námítky, v níž žalobce napadá objektivnost posudkového zhodnocení, žalovaný uvádí, že při svém rozhodování vycházel z posudku PK MPSV, provedl hodnocení důkazního prostředku z hlediska úplnosti a přesvědčivosti a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován objektivně, a že v závěrech posudku nebyly zaznamenány pochybnosti.

Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje, aby žalobu jako věcně nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Z připojeného správního spisu soud zjistil, že žádost o příspěvek na mobilitu podal žalobce dne 20. 2. 2012. Dne 21. 2. 2012 bylo sociální pracovníci správního orgánu prvního stupně provedeno sociální šetření. Následně na základě žádosti správního orgánu prvního stupně byla posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Kroměříž posouzena schopnost žalobce zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, a to s výsledkem, že v případě žalobce nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, a že se nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Před vydáním rozhodnutí bylo žalobci umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, této možnosti však nevyužil. Správní orgán prvního stupně vydal dne 11. 4. 2012, v návaznosti na posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby rozhodnutí č. j. ..., kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání příspěvku na mobilitu žalobci. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení byl vyžádán posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, detašovaného pracoviště v Brně (dále jen posudková komise, PK MPSV), který byl vypracován dne 14. 6. 2012 za nepřítomnosti žalobce. Posudková komise na základě posudkového zhodnocení dospěla k závěru, že nejde o osobu neschopnou zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu ust. § 6 a § 8 zákona č. 329/2011 Sb., ve vztahu k zákonu o sociálních službách, § 9 odst. 1 písm. a) a b), a že nejde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu zákona o sociálních službách, § 3 písm. c). V rámci odvolacího řízení byl žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, čehož nevyužil. Posudek PK MPSV ČR byl podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2012, č. j. ..., které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na mobilitu stanoví § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, dle kterého nárok na příspěvek má osoba starší 1 roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace pro nárok na příspěvek na mobilitu posuzuje podle zákona o sociálních službách stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči.

Dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok a který omezuje funkční schopnost nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení podle ust. § 9 odst. 6 zákona o sociálních službách stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu mobilita se podle písm. a) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace se podle písm. b) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Schopnost zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace pro účely řízení ve věci příspěvku na mobilitu podle ust. § 25 odst. 2 a ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách posuzuje na základě žádosti správního orgánu prvního stupně příslušný orgán Okresní správy sociálního zabezpečení, v odvolacím řízení potom Ministerstvo práce a sociálních věcí, které má pro tento účel zřízeny, resp. využívá, posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Posudková komise MPSV při posouzení zdravotního stavu zpracovává posudek ve formě kvalifikovaného podkladu pro rozhodnutí, v němž je dokumentován proces pořízení posudku, posudkový závěr a jeho odůvodnění.

Na základě zhodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i posudku Posudkové komise MPSV, z něhož žalovaný při svém rozhodování vycházel, soud přisvědčil námitce žalobce, že správní orgán se nevypořádal s námitkami vznesenými v odvolání.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č.j. 9 As 71/2008 – 109, dostupný na www.nssoud.cz) *„Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“* Obdobně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, dostupného na www.nssoud.cz, vyplývá, že *„nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“*.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce v odvolacím řízení namítal, že jeho zdravotní stav se s přibývajícím věkem zhoršuje, že nemůže absolvovat cesty na vyšetření, kontroly a léčení hromadnými dopravními prostředky, že nezvládá vyjít schody nahoru ani dolů, a že ujde cca 50 metrů, na což upozorňoval již při sociálním šetření. Dále žalobce namítal, že mu manželka musí pomáhat při hygieně, s oblékáním a obouváním bot. V odvolání žalobce dále poukazoval na rozpor mezi rozhodnutím o invalidním důchodu, podle něhož se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle něhož se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nejedná.

Přestože odvolání žalobce obsahovalo konkrétní argumenty na podporu tvrzení, že podmínky na příspěvek na mobilitu jsou v jeho případě splněny, žalovaný se s těmito argumenty v odůvodnění rozhodnutí téměř vůbec nevypořádal. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje především shrnutí posudku PK MPSV včetně posudkového hodnocení a posudkového závěru, k němuž žalovaný uvedl, že provedl hodnocení tohoto důkazního prostředku z hlediska úplnosti a přesvědčivosti a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován komisí v řádném složení. Pokud se jedná o odvolací námitky, žalovaný se výslovně vyjádřil pouze k námitce týkající se rozporu mezi prvostupňovým rozhodnutím a rozhodnutím o invalidním důchodu. Ohledně vlastní právní argumentace se žalovaný omezil na pouhé velmi stručné tvrzení, že na základě výroku posudkové komise nebylo možné

odvoláním napadené rozhodnutí změnit a že zjištěný zdravotní stav žalobce neodůvodňuje poskytnutí příspěvku na mobilitu. Z rozhodnutí žalovaného tedy podle názoru soudu není vůbec zřejmé, z jakého důvodu žalovaný považoval námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené.

Neobstojí ani poukaz žalovaného na posudek PK MPSV. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009 - 60, dostupný na www.nssoud.cz, jehož předmětem sice bylo řízení ve věci příspěvku na péči, ale jehož závěry jsou aplikovatelné i pro účely řízení věci příspěvku na mobilitu), na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoli jiný důkazní prostředek, neboť se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoli odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezbavuje je to povinnosti hodnotit provedené důkazy ve správním řízení a tudíž i správnost posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009 - 60, dále také rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009 - 104, dostupné na www.nssoud.cz). Jinak řečeno, správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý, aniž by se úplností a přesvědčivostí jejího posouzení zabýval. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (které platí jak pro posudek v prvoinstančním, tak i v odvolacím řízení). Správní orgán musí vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nálezh ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 - 63, dostupný na www.nssoud.cz).

Tyto požadavky na přesvědčivost posudku nebyly v daném případě ze strany posudkové komise MPSV naplněny. Posudek PK MPSV sice obsahuje shrnutí podkladové zdravotní dokumentace (lékařské nálezy LPS OSSZ Kroměříž, zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. Z., Holešov, neurologický nálezh MUDr. D. ze dne 24. 4. 2012) i výsledků sociálního šetření ze dne 21. 2. 2012, není z něj však vůbec patrné, na základě jakých úvah dospěla posudková komise k závěru, že žalobce je přes neurologickou poruchu a omezení celkové mobility schopen zvládat aktivity, které jsou pro zvládnutí základní životní potřeby mobilita vymezeny v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, a především, o které konkrétní podklady tyto své závěry opírá. Z výše citované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15. 12. 2010, č. j. 3 Ads 105/2010 - 121, dostupný na www.nssoud.cz) vyplývá, že k závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku může správní orgán dospět jen tehdy, pokud se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení. Posudková komise se však v daném případě se skutečnostmi, které žalobce ve správním řízení namítal (že nezvládá dopravu hromadnými dopravními prostředky, že nezvládá vyjít schody nahoru a dolů, a že ujde jen 50 metrů) přesvědčivě nevypořádala. Z neurologického nálezu přiloženého žalobcem k odvolání vyplývá, že žalobce ujde cca 50 metrů, což posudková komise výslovně uvedla i v rámci posudkového hodnocení „... *chůze je nestabilní, pomalá jen omezenou vzdálenost do 50 m.*“, na jiné části posudkového hodnocení však posudková komise bez bližšího zdůvodnění dospěla k závěru, že žalobce je schopen se pohybovat krok za krokem s přestávkami na vzdálenost alespoň 200 metrů. Rovněž argumentaci posudkové komise ohledně zvládnutí

aktivitu chůze po schodech soud neshledal dostatečnou. Z výsledků sociálního šetření vyplynulo, že žalobce tuto aktivitu nezvládá. Byť soud nepochybně, že se závěry sociálního šetření a lékařských posudků mohou do určité míry lišit, bylo třeba přesvědčivě zdůvodnit, proč se posudková komise od výsledků sociálního šetření odchýlila, a to zejména z důvodu, že žalobce na tuto skutečnost vyplývající ze sociálního šetření výslovně v odvolání poukazoval. Posudková komise však ke zvládnutí této aktivity pouze velmi nepřesvědčivě a bez jakéhokoliv odkazu na konkrétní lékařské nálezy či vyšetření uvedla, že chůze do schodů je sporná, nicméně lze důvodně dovozovat, že s oporou horních končetin, byť pomalu a s obtížemi, je schopen zvládnout vyjít či sejít jedno patro.

Soud má za to, že závěry, které posudková komise učinila na základě použitých podkladů jsou natolik nedostatečně odůvodněné, že zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci. Posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility bez bližší specifikace a přesvědčivého zdůvodnění, považuje soud za vážné pochybení, které ve svém důsledku mohlo mít za následek i nesprávné právní posouzení předmětné věci. Soud proto uzavírá, že zjištění skutkového stavu (tj. zdravotního stavu žalobce a jeho funkční dopad na schopnost zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace) bylo provedeno v rozsahu nedostatečném pro učinění právní závěr.

Podmínky pro učinění posudkového závěru nebyly podle názoru soudu dány ani z důvodu, že posouzení a zhodnocení zdravotního stavu žalobce bylo provedeno pouze z doložené zdravotní dokumentace a sociálního šetření, aniž by byl žalobce přizván na jednání posudkové komise za účelem osobního vyšetření. Soud v této souvislosti poukazuje na ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, podle kterého se při posuzování stupně závislosti vychází mimo jiné i z vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že doposud nebyly dány podmínky pro učinění posudkového závěru (zejména pokud se týká aktivit žalobcem namítaných jako nezvládnutých) i z tohoto důvodu, tzn. pokud se posudek opíral výlučně jen o zdravotní dokumentaci a sociální šetření. Naopak k tomu, aby bylo najisto postaveno i přesvědčivě zdůvodněno, jakým způsobem jsou omezeny funkční schopnosti žalobce nutné pro zvládnutí základních životních potřeb v oblasti mobility a orientace, je podle názoru soudu vyšetření žalobce posudkovými lékaři žádoucí, ne-li nezbytné.

Na základě shora uvedeného soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a dále i proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění ve shora naznačeném směru (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. března 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Marie Šeregelyová